

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Petra Mikeše ve věci žalobce: **O. S.**, zastoupený JUDr. Richardem Čičkem, advokátem se sídlem Na baště sv. Ludmily 3, Praha 6, proti žalované: **Česká stomatologická komora**, se sídlem Slavojova 22, Praha 2, proti rozhodnutí čestné rady žalované ze dne 18. 6. 2022, čj. ČR-ČSK-005/2021-031, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2024, čj. 15 Ad 10/2022-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je zubní lékař. Lékařské vzdělání získal v nečlenském státě EU. Na území Česka tak může vykonávat povolání zubního lékaře na základě povolení k výkonu zdravotnického povolání, popř. povolení k výkonu odborné praxe dle § 36 zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta. Výkon povolání byl žalobci opakovaně povolen v letech 2012 až 2016. Poslední povolení k výkonu povolání zubního lékaře Ministerstvo zdravotnictví žalobci udělilo dne 31. 5. 2017, a to na dobu pěti měsíců ode dne nástupu do práce za účelem absolvování praktické části aprobační zkoušky.

[2] Čestná rada žalované v záhlaví uvedeném rozhodnutí shledala žalobce vinným disciplinárním proviněním poskytování zdravotní péče v oboru zubní lékařství v období nejméně od 5. 1. 2018 do 30. 11. 2018 bez způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání zubního lékaře na území České republiky a bez platného povolení či jiného oprávnění k výkonu zdravotnického povolání zubního lékaře na území České republiky. Podle § 18 odst. 3 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (zákon o komorách) mu uložila disciplinární opatření vyloučení z České stomatologické komory.

[3] Žalovaná po provedeném dokazování dospěla k závěru, že žalobce byl nejméně od 5. 7. 2017 do 31. 12. 2017 a následně od 5. 1. 2018 do 30. 11. 2018 zaměstnán u společnosti Stomalex jako zubní lékař. Doba zaměstnání vyplývá z pracovních smluv, na kterých je uveden druh práce zubní lékař. Dále to plyne také z evidenčního listu zaměstnavatele, evidenčních listů důchodového pojištění a z oznámení o nástupu do zaměstnání zaslané Českou správou sociálního zabezpečení. O tom, že žalobce u Stomalex skutečně jako zubní lékař pracoval, svědčí také jeho žádost o zápis do seznamu členů Oblastní komory Praha 7 ze dne 12. 6. 2018 (a zároveň výmaz z Oblastní komory Praha 4), v níž žalobce žalované oznámil, že od 5. 7. 2017 vykonává povolání zubního lékaře u společnosti Stomalex. Povolení k výkonu povolání zubního lékaře přitom žalobci uplynulo dnem 5. 12. 2017.

[4] Žalovaná neuvěřila argumentu žalobce, že u společnosti Stomalex pracoval na pozici kancelářského pracovníka a druh práce v pracovní smlouvě byl písářskou chybou. Neuvěřila ani písemnému prohlášení někdejšího jednatele a společníka Stomalex, který dané potvrzoval. Uvedla, že jednatel měl zájem na tom, aby protiprávní jednání žalobce a Stomalex nevyšlo najevo. Jednatel se pokusila předvolat jako svědka, avšak nedostavil se a žalobce na jeho výpovědi netrval.

[5] Žalovaná neuvěřila ani svědkyni, zdravotní sestře zaměstnané u společnosti Stomalex, že žalobce u Stomalex nepracoval jako zubní lékař. Ta vypovídala, že v roce 2017 žalobce v ordinaci vídávala. Žalobce si však pouze četl knihy a zapisoval záznamy do zdravotnické dokumentace. Žalovaná to považovala za těžko uvěřitelné. Část roku 2017 byl žalobce oprávněn povolání zubního lékaře vykonávat a absolvoval praktickou část aprobační zkoušky. Musel tedy své povolání skutečně vykonávat, jinak by praktickou část absolvovat nemohl. Svědkyni proto nelze uvěřit, že žalobce v ordinaci nikdy jako zubní lékař nepracoval. Je zjevné, že byla ovlivněna snahou žalobci pomoci.

[6] Žalobce proti rozhodnutí žalované podal žalobu, ve které namítal, že správní orgán chybně zjistil skutkový stav věci. Z dokazování naopak vyplynulo, že u společnosti Stomalex pracoval na pozici kancelářského pracovníka.

[7] Městský soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že k prokázání viny (nejen v disciplinárním řízení) není bezpodmínečně nutná existence přímého důkazu. Postačí také souhrn nepřímých důkazů. Dospěl k závěru, že zjištěný skutkový stav má dostatečnou oporu ve správním spise. V disciplinárním řízení bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce v daném období neměl způsobilost k výkonu zdravotnického povolání zubního lékaře na území Česka a nedisponoval ani platným povolením či jiným oprávněním k výkonu zdravotnického povolání zubního lékaře. Žalobce tuto skutečnost ostatně ani nijak nesporel.

pokračování

[8] Žalovaná při svém rozhodování zcela logicky vycházela zejména z pracovní smlouvy ze dne 5. 1. 2018 a sdělení České správy sociálního zabezpečení. Pracovní smlouva ze dne 5. 1. 2018 byla uzavřena mezi žalobcem a společností Stomalex a obsahuje určení druhu práce „zubní lékař“, rozsah pracovní doby 20 hodin týdně a určení hrubé mzdy ve výši 12 000 Kč. Žalovaná vyšla také z evidenčního listu žalobce od společnosti Stomalex, poskytnutého jí účetní společností. Také z něj vyplývá, že žalobce byl u Stomalex zaměstnán v období od 5. 7. 2017 do 31. 12. 2018 na hlavní pracovní poměr jako zubní lékař.

[9] Byl to navíc sám žalobce, kdo žalované pracovní smlouvu ze dne 5. 1. 2018 předložil. Pakliže by se jednalo o administrativní pochybení a žalobce by práci zubního lékaře fakticky nevykonával, neexistoval by žádný důvod, aby takovou pracovní smlouvu České stomatologické komoře předkládal. Pracovní smlouva z 5. 1. 2018 přitom byla žalobcem předložena společně se žádostí o zápis do seznamu členů Oblastní stomatologické komory Praha 7 dne 12. 6. 2018.

[10] Městský soud shodně jako žalovaná měl za to, že na těchto závěrech nic nemění potvrzení bývalého jednatele společnosti Stomalex a výpověď zdravotní sestry. K výpovědi zdůraznil, že ta se vůbec nejeví relevantní k disciplinárnímu provinění žalobce, neboť ve vztahu k roku 2018 svědkyně vypověděla, že není schopna s jistotou říci, zda žalobce i nadále na pracoviště docházel.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[11] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku městského soudu bránil kasační stížností. V ní namítal, že městský soud i žalovaná svá rozhodnutí postavily výhradně na nepřímých důkazech. Podle něj však provedené důkazy netvoří ve svém souhrnu logickou a ničím nerušenou a uzavřenou soustavu nepřímých důkazů. Stěžovatel věrohodně doložil pomocí svědecké výpovědi zdravotní sestry a prohlášení jednatele společnosti Stomalex, že u této společnosti práci zubního lékaře v relevantním období nevykonával. Namítal také, že městský soud hodnotil tyto důkazy jako nevěrohodné, aniž však o svém hodnocení před vydáním napadeného rozsudku spravil stěžovatele. Rozsudek byl tak pro stěžovatele nepředvídatelný.

[12] Žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Měla za to, že rozsudek městského soudu je správný a netrpí žádnou vadou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že kasační námitky stěžovatele se týkají nesprávně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel trvá na tom, že disciplinární provinění nespáchal. Přitom v kasační stížnosti používá stejné argumenty, jaké již použil v řízení před žalovanou a v řízení před městským soudem. Stěžovatel poukazuje primárně na písemné potvrzení bývalého jednatele a výpověď zdravotní sestry.

[14] Důkazní hodnotu těchto důkazů však již pečlivě posoudila žalovaná i městský soud. Žalovaná přesvědčivě vysvětlila, proč písemnému vyjádření jednatele a svědecké výpovědi zdravotní sestry neuvěřila. Městský soud argumentaci žalované přezkoumal a shledal ji logickou a správnou. Správně také uvedl, že k relevantnímu období svědkyně navíc

nevypověděla ničeho. Svědkyně se ve výpovědi vyjadřovala pouze k roku 2017. K roku 2018 řekla, že není schopna se s jistotou vyjádřit.

[15] Nejvyšší správní soud k tomuto hodnocení žalovanou a městským soudem nemá obecně co dodat. Není jeho úkolem opakovat již několikrát vyslovené. Žalovaná z provedeného dokazování, které stěžovatel nenavrhol již doplnit, učinila plně přezkoumatelné, logické a přesvědčivé závěry. O zjištěném skutkovém stavu nepanují důvodné pochybnosti.

[16] Lze doplnit, že městský soud sám žádné dokazování neprováděl. Městský soud pouze v rozsahu žalobních námitek přezkoumal skutkové závěry žalované, respektive její hodnocení provedených důkazů. Byla to již sama žalovaná, která hodnotila svědeckou výpověď svědkyně a písemné prohlášení někdejšího jednatele jako nevěrohodné. Městský soud hodnocení shledal logické a měl za to, že žalovaná prokázala nade vší rozumnou pochybnost provinění stěžovatele. Městský soud tedy pouze potvrdil závěry žalované. Proto jeho závěry nemohly být pro stěžovatele nijak překvapivé.

[17] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že provinění stěžovatele není založeno pouze na důkazech, které nemohl ovlivnit. Jak již městský soud správně uvedl, důležitým důkazem byla také žádost samotného stěžovatele o zápis do seznamu členů oblastní stomatologické komory, ke které přiložil pracovní smlouvu, kde byl uveden druh práce zubní lékař. Pokud by skutečně vykonával práci administrativního pracovníka, není jasné, z jakého důvodu by o zápis do komory usiloval. Česká stomatologická komora je sdružením stomatologů, nikoliv administrativních pracovníků. Členství v komoře je podmíněno pouze možností výkonu povolání stomatologa (§ 1 odst. 2 a § 3 odst. 2 zákona o komorách). Tato skutečnost není žádnou nelogičností rozsudku městského soudu, ale naopak výrazně svědčí v neprospěch stěžovatele.

[18] Stěžovatel se nakonec podivuje nad tím, že žalovaná nereagovala na žádost stěžovatele o zápis do oblastní komory dříve, neboť musela již v roce 2018, kdy žalované předložil pracovní smlouvu ze dne 5. 1. 2018, vědět, že stěžovatel nemá k výkonu povolání zubního lékaře v Česku povolení. Nemohl tedy žalovanou uvést v omyl. Pokud touto námitkou stěžovatel poukazuje na nečinnost žalované, jde o kasační námitku nepřipustnou, neboť ji stěžovatel nevznesl v žalobě. Pokud touto argumentací brojí proti závěru, že uvedl žalovanou v omyl, pak takový závěr žalovaný ani městský soud neučinili. Městský soud pouze zmínil, že sám žalobce pracovní smlouvu ze dne 5. 1. 2018 předložil s žádostí o zápis do seznamů členů oblastní stomatologické komory Praha 7. Námitka o omylu se proto míjí s rozhodovacími důvody městského soudu a je rovněž nepřipustná.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední soudního řádu správního).

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. února 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu